

Една мартенска вечер си цъках в интернет и попаднах на статия за връх Вейка. Та си казах трябва да се види и започнах организация. След съответното ровене реших, че ще тръгнем от с. Горно Къпиново, ще спим на хижа Хвойнова поляна и от там ще тръгнем към върха. В крайна сметка се събра голяма група 20 човека, та извадих разрешително от Гранична полиция на Мария Луиза. След доста телефонни разговора се оказа, че ключа за хижата се държи от Горското Стопанство в с. Чакаларово. Поради разнородния характер на групата половината и невъзможност да пристигнат навреме решиха да спят на хотел в Кирково.

Та един петък в средата на април тръгнахме, по точно тръгнахме 3-ма. Логистиката да се организират 20 човека беше доста кошмарна. Та идеята беше в събота сутринта да съберем всички при хижа Хвойнова поляна. Беше прекрасен пролетен ден. След спиране в Хасково, отидохме до Горското Стопанство в с. Чакаларово. Хората бяха много любезни даже ни заведоха до хижата.

[GPS Track](#)

[Профил](#)

[Карта](#)

[Виж в GoogleEarth](#)

{loadposition ads125}

В края на Горно Къпиново има изоставена застава до която има паркинг на който могат да се оставят колите. От там почва черен път и след 4 км се стига до хижа Хвойнова поляна. Пътят до хижата е проходим с джип, с малко зор може и с висока кола ако е сухо (от горското ми казаха, че всяка пролет пускат гредер да изравни пътя). Хижата е малка на 2 етажа. На първия етаж има кухня и голяма трапезария с камина. На втория етаж има 3 стаи с 2 легла и една стая с 1 легло. Мястото е невероятно с малко язовирче до хижата.

Вечерта слязох до Горно Къпиново да взема останалите от групата за нагоре.

Та в събота сутринта се събрахме 18 човека, дойде и другата група които спаха в Кирково. Поради големината на групата пристигна джип на Гранична полиция и двама

Връх Вейката най-южната точка на България.

Written by Краси Бо

Thursday, 11 March 2010 00:00 - Last Updated Thursday, 11 March 2010 16:12

от тях тръгнаха с нас. Бяха много мили и весели и ни показваха пътя, та ми отпадна един кахър да търся пътя.

Тръгва се по черен чакълест път зад хижата. Няма маркировка. След около 3 километра на един завой се хваща пътека която води към билото. Пътеката трудно се забелязва. Върви се сред шубраците и на места е стръмна. След 50 минути пуфтене се излиза източно от връх Ючбунар/Трите кладенеца/ 1335 м. Открива се прекрасна гледка към България и Гърция.

След това се тръгва по билото. С почивки, с игра със снежни топки от останалите преспи, след 2 слизания и 2 качвания за около час се стига до връх Вейка 1463 м. Ето ни на най-южната точка. Радвам че виждам 17 усмихнати хора. Панорамата е прекрасна.

{loadposition ads728}

{phocagallery view=category|categoryid=18|limitstart=0|limitcount=0|detail=3|displayname=1|display